

פרשת לך לך

י"ב חשוון תשפ"ד
שנה ט"ו גליון תרפ"ב

עטרת שלוש

קול קאמארנא 0747962080

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמארנא בארה"ק • בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א • עיה"ק ירושלים ת"ו

ויאמר הוי"ה אל אברהם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר ארצה. ואעשה לך גדול ואברכה ואגדלה שמך והיה ברכה (יג א-ב)

לך לך' מרומז היחוד של קריאת שמע

איתא בספה"ק דגל מהנה אפרים (ד"ה ויאמר) בשם זקנו מרן הבעש"ט הקדוש זיע"א, שבתבת לך לך מרומז היחוד של קריאת שמע, ומסביר שם, כי תיבת לך הוא מספר חמשין אתון דיחודא, במסירות נפש וזהו מארצך וכו' עיי"ש.

מה ענין ק"ש לכאן ולמה ב"פ ק"ש

הנה צריך להבין מהו כוונת מרן הבעש"ט הקדוש שמרמז לכאן הענין של קריאת שמע. וגם למה כתוב ב"פ לך לך שמרמז לב' פעמים קריאת שמע.

משה רבינו זכה לנש"ב בסוף ימיו הכנה לע"ל

והנראה לומר, עפ"י מה דאיתא מרמן האריז"ל (לקו"ת פרשת ואתחנן) עה"פ 'ויתעבר ה' בי למענכם' (גכז) על מה שאמרו רז"ל (ראש השנה כא): שנ' שערי בינה נבראו בעולם ונתנו למשה חסר א'. ואומר שבסוף ימיו כן זכה לכל הנו"ן שערי בינה, כמ"ש 'ועל משה מערבות מואב אל הר נב'ו' שהוא נוטריקון נ' ב"ו עיי"ש. והביאור בזה שבסוף ימיו הכוונה על לעתיד לבוא, שהוא יהיה הגואל האחרון כדאיתא בתקו"ו (תיקון יח דף כז.) וז"ל: דעתיד כולי האי לאתחדשא על ידא דמשה בסוף יומיא בדרא בתראה, לקיימא קרא (קהלת א ט) מ'ה ש'היה הוא ש'היה ר"ת משה עיי"ש. שאז יהיה משה רבינו שלם בכל הנו"ן שערי בינה, ועי"ו יביא את הגאולה השלימה.

לך' הרא' על יחוד הגלות, לך' השניה על יחוד דלע"ל

לפי"ז יש לומר דהנה הפסוק הראשון של קריאת שמע 'שמע ישראל' וגו' יש בה כ"ה אותיות, ובברוך שם וכו' יש בה כ"ד אותיות, וביחד עם הכולל הם חמישים אותיות, וזהו שמרמזו בתיבת לך הראשון שהוא בגי' חמישים, וזה מרמז על זמן הגלות. אבל אא"ז רביה"ק רבי יצחק יהודה יחיאל מוקאמארנא זלה"ה, כתב בספה"ק אוצר החיים (פ' ואתחנן דף מ"א ע"ב), כי לעתיד לבוא ישתלם יחודא תתאה גם כן בכ"ה אתון, ובמקום ברוך, יאמרו לעתיד וברוך, באות יתר עיי"ש. וזה מרמז לך השניה על לעתיד לבוא.

מעשה אבות סימן לבנים

כי מעשה אבות סימן לבנים, כמו שכתב הרמב"ן ז"ל בפירושו על התורה (בראשית יב.) היינו שמה שנכנס עכשיו אברהם אבינו לארץ ישראל עשה בזה הכנה דרבה על מה שיכנסו בני ישראל לארץ ישראל לעתיד לבוא בגאולה השלימה כשיהיה התיקון השלם. וזהו שכתוב ב"פ לך לך, היינו שלך הראשון השי"ת אמר לאברהם אבינו שילך מארצך וגו' בחינת גלות, ולזה מרמזו על היחוד של זמן הגלות שהוא מ"ט חסר אחת ורק עם הכולל הוא בגי' נו"ן, והלך השניה מרמז על לעתיד לבוא בזמן התיקון שאז ישתלם היחודא תתאה ויהיה כמנין נו"ן כמ"ש אא"ז הג"ל.

הפסוק הרא' מארצך וגו' מדבר מהיחוד בגלות

ובזה נבוא לפרש הכתובים, מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר ארצה שמרמז על היחוד

שבזמן הגלות, שמרמזו הלך הראשון, וזהו מארצך בחינת ה' אחרונה משם הוי"ה בחינת מלכות, וממולדתך מרמז לו' משם הוי"ה בחינת יסוד ז"א קדישין, והם בחינת יחודא תתאה בשכמל"ו. ומבית אביך מרמז לה' ראשונה משם הוי"ה בחינת בינה, כי בינה הוא הבית לאבא חכמה כידוע, אל הארץ אשר ארצה מרמז לי' משם הוי"ה בחינת חכמה, סוד ראייה כנודע (עץ חיים שער ד' פ"א). והם בחינת יחודא עילאה שמע ישראל.

הפסוק השני ואעשה וגו' מדבר מהיחוד דלע"ל

ואח"כ כתוב ואעשה לך גדול ואברכה ואגדלה שמך שמרמזו על היחוד שלעתיד לבוא, שמרמזו הלך השניה, וזהו ואעשה בחינת המלכות, לך גדול בחינת ז"א, והם בחינת יחודא תתאה בשכמל"ו. ואברכה בחינת בינה, ואגדלה שמך בחינת אבא, והם בחינת יחודא עילאה שמע ישראל.

זהו ברכה' מרמז שיתוסף לע"ל אות ו' לברוך

ואח"כ כתוב על היחוד דלעתיד לבוא והיה ברכה היינו שיהיה מושלם הו' של ברוך, וזהו ויהיה ברכה שיתוסף אות ו' לברוך ויאמרו 'וברוך' כנ"ל. ולזה כתוב ויהיה ו"ה לפני י"ה, לרמז דלע"ל יחודא תתאה בחינת ו"ה יהיה כיחודא עילאה בחינת י"ה, כביאת גואל צדק בב"א.

רעוא דרעיון תשפ"ג לפ"ק

עטרת פז

אמרות טהורות מרבתינו זי"ע

ואַעֲשֶׂה לְגוֹי גְדוֹל וְאַבְרָכְךָ וְאַגְדִּלְךָ שְׁמִי וְהָיָה בְרָכָה (יב ב)

רצה לומר אמרו בוזה"ק (ח"א ע"ו) הנשמה של אדם נקרא אברהם. היינו שהקב"ה אמר להנשמה של ישראל, כשתלך ותבא לעולם העשייה, אז 'ואעשך' שם 'לגוי גדול' כי כאן אין אתה אלא בחינה אחת נשמה, אבל כשתבא לגוף בר ישראל אז צריך אתה להתחלק לרמ"ח אברים, ושם"ה גידים כנודע, כמו שיש לגוף רמ"ח אברים ושם"ה גידים, ה"ה לנשמה שהיא עיקר האדם האמיתי כנודע, והנשמה צריכה להתלבש בכל אבר ואבר ובגדיו, כי בלתי חלק הנשמה לא יכול האבר או הגיד הזה לחיות כנודע, לזה כשבאה הנשמה לגוף בר ישראל או נתגדלה לרמ"ח אברים ושם"ה גידים רוחניים. 'ואברכך' הרוחניים יהיו מסייעים לגוף שיהיה כולו טוב מצד הברכה. 'ואגדלה שמך' ר"ל ידוע הוא שיש ה' חלקי נפש רוח ונשמה חיה ויחידה דנפש, וכן ברוח ונשמה חיה יחידה בכל אחת יש ה' חלקים אלו, ואם הנשמה היא למעלה אז היא אינה אלא חלק אחד, וכשבאה לעולם הזה אז תוכל לזכות ולקבל ולהתגדל בכל ה' חלקי נפש כנודע, לזה כתיב 'ואגדלה שמך' בעולם הזה כדאמרו בוזה הקדוש (ח"ב ע"ד): זכה יתיר יתרון ליה רוח"ה זכה יתיר יתרון ליה נשמתא וכו'. וזהו ברכה 'ואגדלה שמך'. 'והיה ברכה' ר"ל לפי שכל אלו ה' חלקי נפש ניכללין בשם הוי"ה ב"ה

כנודע, קוצו של יו"ד הוא יחידה, ויו"ד חיה, ה' נשמה, ו' רוח, ה' נפש, לזה אמר 'והי"ה ברכה' שכולם יהיו בכלל ברכה דקדושה אמן.

בן ביתי מרבינו אליעזר גבי מקאמרנא

ויסע אברם הלך ונסעו הנגבה (יב ט)

רצה לומר ידוע הוא שכל הילוכו של בר ישראל בכל מקום שהוא הולך ונסע צריך לכון יחוד קבה"ו, והוא בין בתפלה ובלימודו בתורה הקדושה, ואפילו בהליכתו בשוק כמו"מ ויוצא בהם, בכל אלו הליכות צריך בר ישראל לידע שאין העולם הפקר ח"ו, והקב"ה מלא כל הארץ כבודו, לית אתר פנוי מניה, ובכל תנועה ותנועה צריך לייחד שמה דקבה"ו, לזה מלמד אותנו התורה הקדושה ואמרה 'ויסע אברם הלך ונסעו הנגבה' כלומר 'נסועו' עולה מקו"ם מקומו של עולם, והוא מספר שם הוי"ה כזה יפ"ה הפ"ה ופ"ו הפ"ה, ומלת 'הנגבה' עולה שם אדנ"י ב"ה, וזהו יחוד קבה"ו יאהדונהי.

בן ביתי מרבינו אליעזר גבי מקאמרנא

ויגף למשעויו מנגב ועד בית אל וגו' (יג ג)

'למשעויו' מלא יוד, ובזוהר (ח"א פג) נמצא למסעו כתיב. כבר כתבתי מדברי זוהר ומדברי מרן האר"י, כי בכל אלה ענינים, אלו ואלו דברי אלהים חיים, שהתורה נכתבת בכל

המיתבנות וכלל העולמות, וכולם נכתבו מרועה אחד, אל אחד נתנם, וכל חסרות ויתירות שיש פלוגתא, הן בין המסורת, הן הגמרא עם המסורת כלם דברי אלהים חיים. והיה חיוב שכל אחד יכתוב לו ספר כמו שורש נשמתו, כמו רבי מאיר שכתב בתורתו כנגת אור באלף (כ"ד ב), וכן דן חושם (כ"ד צד ט), אלא דאנן לא בקיאין בחסירות ויתירות לכתוב כמו שורש נשמתו בעולמות העליונים, ועל פי התורה מחוייבין אנחנו לילך בטר רבים דכתיב (שמות כג) אחרי רבים להטות, ולכן אע"פ שחייבין לכתוב אחרי רבים, ותפסו הרבים כדעת הרמ"ה והרמב"ם, וכן זוהר מרן האר"י (שעמי המצוות האו"ם) ליכתוב לו ספר כדעתם, אעפ"כ אם נמצא כדעת אחר, עכ"פ בדיעבד כשר לקרות בו, ואין צריך להוציא אחרת, דאין זה נקרא משקר בשמא דמלכא (זוה"ק ח"ג ע"א) חלילה, ואם נמצא 'למשעו' יכול לסיים הקריאה בספר זה.

היכל הברכה מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

והאמן פהו"ה ויהי שמה לו צדקה (טו ו)

'והאמן' חסר יו"ד. כי אמונה אין צריכה לחכמות [בחנית יו"ד], אלא אמונה בפשטות בדביקות ואהבה באלהי אחד אלהי ישראל, ובדברי זוהר ומרן האר"י, אבל לא בחקירות והבנות. אמרתי זאת בשבת העבר, ואמרו לי שכך פירש הצדיק אור מופלא מוה"ר רבי צבי אלימלך מדינאב זי"ע.

היכל הברכה מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

לא נחא להו ואתפרשין (זוה"ק ח"ב קלד), ואלו היו יודעין שיהיה זיוג לא היו מתפרשין, כי היו רוצין להכלל ליהנות משירי שפע הכל כנודע, וכן כאן 'והרגו אתי' ימשיכו אתו ח"ו לתאות גשמיות, כדי שיהנו הם, ויהיה להם חלק בזיוג קדוש כזה.

'ואתך יחיו' בודאי 'חיו דגן ופרחו כגפן' (הושע יד ח), כי השכינה עמך בודאי לא תפול בידם להגשמים אותך באיזה מחשבה, אלא אדרבה 'אותך יחיו' בגנים, ויתחדש לך מטרון כגפן, בגנים ובני בגנים, על כן 'אמרי נא' למלכות שמים 'אחתי' לעשות הכל בחכמה, וברמיזא דחכמתא, 'אמרי נא לשלמה המלך' שהשלום שלו (שמו"ר נב ח), 'אחתי את' [בסוד] 'אמור לחכמה אחתי' (משלי יד), שתעלה במעלת הדביקות והחכמה, ולהעלות אברי השכינה מת"ו עד א"לף 'אמרי נא אחתי' א"ת'.

עיינ ביחוד א'חזה' ב'סנסינו' (שער היחודים פ"ה), והשם זה סוד הדדים עליונים המריקים שפע וברכה, ולכון בשם אוה"ב במילוי א"לף וי"ו ה"י ב"ית, והוא עה"כ, או הה"א זאת הוא במלוי ה"א, מספרו 'למען יטב לי בעבורך', [וגם] 'אמרי נא אחתי' את' ב"פ מספר 'למען יטב לי בעבורך', וכל על על ידי המשכות שם הנ"ל ג"פ ערב ובקר וצהרים כמספר זה והבן, וזהו 'וחיתה נפשי' 'וחיתה נפשך' ירמיה (לה ט) והבן.

היכל הברכה מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

והנה קודם הפורענות ח"ו באה מחשבה זרה, כמו מחשבת זנות, או מחשבת ע"ז ר"ל, רק שמחשבת זנות מורה על אחרים הקרובים אליו, ומחשבת ע"ז מורה יסורים וצער הרבה על עצמו, או איזה עונש מיתה משמים, והתקנה הוא שיתקן מחשבה זאת, שיתן לב שיש בתוך מחשבה זאת ניצוץ השכינה שבתוך הקליפה, מחמת השבירה או מחמת חטאו שעברו, וישתף את עצמו עם השכינה אחר שידע שאלופו של עולם בתוך כל תנועה, ואין שום דבר מקרה, ואם הוא ילך אחר הרע, אזי מוריד נפשו, וגם הניצוץ הזה לעומק הקליפות, וכשידע שהוא בהשגחה מהמשיגות, ושם אתו עמו אלופו של עולם, ואז יראה ורעד יבוא בו, ויתפרדו 'כל פועלי או'ן' (תהלים צב ט) ויפול הרע לנדת"ר, ועלה רכוש גדול מעמקי הקליפות, ונעשה יחוד יראה עם נורא, וכשירגיל עצמו לקדש עצמו, אזי יבוא למדרגה גדולה לאהבה בתענוגים, וניצול גם הוא ממיתה משונה.

ובה יובן 'הנה נא' שירדה החיות עד עמקי הקליפות, והתיקון לזה 'דעתי' נתחברתי בהש"י, 'כי אשה יפת מראה' דלעילא 'את' הוא, ונעשה יחוד ארבע הוי"ת עם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן עם אדנ"י א"לף דל"ת נו"ן יו"ד במספר 'כי אשה יפת מראה', כי על ידי שנכנס בו איזה מחשבה גשמי ונפסק מהדביקות, וזה עיקר נסיון לאדם, נתקשר ביחודא עלאה.

וכש'יראו אתך המצרים ואמרו אשתו זאת' חש 'והרגו אתי' במחשבות רעות, [כטעם] 'וירעו אותנו המצרים' (דברים לו ו), כי כן למעלה מכריזין מאן בעי למהזי ביקרא דמלכא, סט"א

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו זי"ע

אמרי נא אחתי אתך למען יטב לי בעבורך ותינתה נפשי בגלגלך (יב י)

[נמסר ב] מסורה [תרון 'אמרי נא', דין, ואידך] 'אמרי נא' לשלמה המלך' (מלכים א ב י).

מבואר (שמו"ר כא זוה"ק ח"ב מז) 'ויהי כאשר הקריב' (לעיל פסוק יא) את לבו לאביו שבשמים, [לבוא מצרימה] שיוכל לנצח למצרים, למקום הקליפות והרהורים, כי מעשה הרשעים מביאין הרהורים לא טובים לצדיק, כדי שיעלה את הטוב ויטול חלקם שבקדושה.

ולזה אמר 'הנה נא ידעתי' עיין בתולדת יעקב ויסף בסופו, וביאר כי 'נא' פירושו שירדה המלכות חמשים מדרגות, בחיות נו"ן דנפילות בגלותא, כטעם 'הרי נחשת' (זכריה ו.א) עיין בע"ה שפ"ט (ד), וירדה מן החיות של אלופו של עולם שהוא א', וכיון שירדה כל כך, חשקה לחזור ולהתקרב אל החיות שהוא אות א', ועל ידי התפלה מעלין נו"ן הנפילה אל אלופו של עולם, ותפלה עושה מחצה (ויק"ר יח) כטעם 'נא' (שמות יב ב ועיין שם בפרש"י).

תולדותיו

רבינו נולד בשנת תק"נ לאביו רבי משה נחום אב"ד ואשאן ומלפנים אבד"ק טעלער ואשואר, חוטר מגוע הקודש נו"ג לרבי אדם בעש"ט והמהר"ל מפראג ובעל הצמח צדק והרבי רבי העשיל זכרוןם לברכה. וסיפור מפליא אודות לידת רבי עמרם מסופר, שנים רבות היו הוריו חשוכי בנים ותמיד התפללו שיתפקדו בוש"ק, פעם אחת נעצרה עגלה אחת על ידי ביתם ומשם ירד יהודי בעל צורה וביקש ליכנס בביתם להניח תפילין ר"ת לפני שתשקע החמה, רבי משה נחום הכניסו לביתו וקבלו בסבר פנים יפות ואף ערך לפניו השלחן לאכול ולסעוד את לבו, כשברך בידך ברכת המזון הגביה קולו ואמר הרחמן הוא יברך את הרב בעל הבית הזה ואת הרבנית בעלת הבית הזה אותם ואת 'זרעם', כשגמר לברך פנה אליו רבי משה נחום בעיניו דומעות שעדיין לא נתברכו בזרע של קיימא ומה ראה להוסיף את זרעם, ויען לו העגלון הקדוש שמע נא שמשום סיבה כל שהיא לא נפקדת עד עתה בזרע של קיימא, והוא שממול פתח ביתך עומד מגדל ועליו שתי וערב והקב"ה רוצה שתפקד בזרע קודש ואין מן הראוי שהוולד שיוולד יראה השתי וערב, לכן איעצך שתעקור את ביתך למקום אחר מקום טהור, ומיד שעקר את ביתו נפקד בזרע קדוש ה"ה רבינו הגאון הקדוש רבי עמרם זצ"ל.

במעלליו יתנכר נער

בוצין בוצין מקטפיה ידיע, כאשר בשנות נערו ניכרו עליו גיוני קדושה, פעם אחת בהיותו כבן שלש התעורר באמצע שנתו בבכיות נוראות, נגש אליו אביו בהרדה לדעת על מה בוכה הנער, ויאמר לו שחלם לו ששכחו להכין לו לנטילת ידיים שחרית ע"י המיטה וכן היה ומיד הכין לו אביו כלי עם נטילת ידיים. פעם אחת בעת שהוריו נסעו מביתם ורבינו נשאר ללון בבית אחד מקרובי משפחתו והימים היו ימי קור וצינה, באמצע הלילה כיסו אחד מבני המשפחה אותו במעיל צמר שלא יתקרר, והילד בתוך השינה התחיל להזדעזע ולבעוט עד שנפל המעיל מעליו, וכסהו שוב ושוב חזר המחזה כבראשונה שבעט עד שנפל מעליו, וחוזר חלילה, הבוקר אור וישאלו הילד על מה לא רצה לשכב עם המעיל ויענה שאינו זוכר ששמוהו עליו ושזרקו כשחזר אביו לביתו ויספרו לו המעשה פקד שידקו המעיל אם אין בו חשש שעטנו, יצאו ובדקו שהיה בו חשש שעטנו והיה לפלא שמן השמים רצו שלא יבוא לידי חטא ח"ו. ועוד מסופר עליו שבהיותו כבן שש נטפל עליו ערל אחד ולקח ממנו הטלית קטן ולא רצה

הגה"ק רבי עמרם בן רבי משה נחום חסידא זצ"ל ט"ז חשוון תק"צ

הצדיקים יחדיו ושוחחו ביניהם בדברי תורה ובעניינים העומדים ברומו של עולם, תוך כדי השיחה התחיל לרעוד גופו של רבינו וישאל לו הישמח משה האם הוא חולה וצריך איזה רפואה, נענה רבינו ואמר לו הרי עתה הוא שעת חצות כאשר ראה הישמח משה זאת אמר לו יהודי שבהגיע שעת חצות כל אבריו מזדעזעין וארככותיו דא לרא נקשן אכן מקומו הוא רק בארץ הקודש, בדרך עבר ג"כ להיפרד מרבותיו ה"ה רבי מרדכי בנעש בניקלשבורג והחתם סופר בפרעשבורג,

כשנפרד מהחת"ס הביע בפניו שיקבע מושבו בעיר הקודש ירושלים ולא בצפת כדרך אנשים בזמן ההוא, משום כבודו של ירושלים, ואף הבטיחו לו על זה, אולם רבות מחשבות בלב איש ובסוף כשהגיע בארץ ישראל קבע מושבו בעיר צפת מפאת הקושי שהיה לגור בירושלים, וע"ז נסוב אליו תשובה ארוכה ומפרסמת בענין לדור בעיר צפת ועל ענין ל"ג בעומר במירון, ראה מה שכתב עליו החת"ס בפתחת האיגרת 'שלום וברכה מאלקי המערכה ליושבי ארץ נמוחה וביחוד ידיד נפשי והמדת לבי ורב הכיבי הרב הגאון חסידא ופרישא המופלג בתורה תבנית חותם זאת כריתי אותם וחד מינן דאויל להתם אמרי רבנן בכפילא וישבעו במראיתם קורא על אדמת הקודש שמוותם שם המיוחד כק"ש מו"ה עמרם נ"י נשיא אלקים בתוך הנשיאים לאומתם חי"ו'. מיד בהגיעו לארץ הקודש נתקבל בחביבה על כל יושביה ונתמנה להיות ממונה על כולל חסידים אשכנזים בערי צפת וטבריה ודאג לכל יחסר המזג לעניי ישראל.

הסתלקותו

בשנת תר"צ בהיותו אך כבן ארבעים שנה נתבקש לשיבה של מעלה, וכשעה אחת קודם הסתלקותו אמר שזכה לראות עתה את ה'אור הגנוז' ובירך בשם ומלכות המאיר לעבדיו מאור הגנוז מששת ימי בראשית, ויש אומרים שבירך שהטעמינו טעם עולם הבא. ביום ט"ז מר חשוון עלתה נשמתו השמימה ונקבר בבית החיים העתיק בצפת ע"י ציונו של האלשיך הקדוש, וקשר עליו מספד גדול רבו החתם סופר נדפס בדרשות החת"ס.

יחוס בית אבות

נכדו רבי משה נחום וואלענשטיין זצ"ל ראב"ד ירושלים, בנו רבי עמרם יוסף זצ"ל, חתנו רבי דוד שפירא זצ"ל בעל ה'בני ציון', חתנו רבי יהודה אריה דייטש זצ"ל, חתנו כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א.

לזו ממקומו עד שיביאו לו טלית קטן אחר, ואף פלט מפיו ואמר הלואי והגוי יבלע באדמה, לא עברו ימים מועטים והקול נשמע כי הגוי נפל לאחד מהברות שבעיר, כשבאו לספר זאת לרבי עמרם לא נתפעל והגיב על זה הרי דבר זה מפורש שקרח שהיה מלגלג על מצות ציצית נענש שנבלע באדמה.

לאחר חג הסוכות שנת תקנ"ח בהיותו כבן שמונה שנים חזר מבית מלמדו בפנים בוכיות, וסיפר לאביו שרבו סיפר לפני התלמידים כי הגיעה הבשורה המעציבה מוילנא שבליטא שהגאון רבי אליהו מוילנא זצ"ל נסתלק לגנוי מרומים וחלל ריק נוצר בעולם הזה עם פטירתו, וישאל לו אביו מה בדעתך לעשות, וענה לו שבדעתו לקום כל יום שעה אחת וללמוד לפני התפילה כדי להשלים מה שנחסר בעולם, וקיים מה שקיבל וכל ימיו לא החסיר מללמוד שעה אחת בקביעות קודם התפילה. ועוד מסופר שפעם אמר המלמד שבכל דור יש ל"ו צדיקים נסתרים, ויענו כל התלמידים קול אחד שרוצים הם לזכות ולראות צדיק נסתר אחד, אך רבי עמרם אמר למלמד אני רוצה לעבוד ולזכות להיות אחד מן הל"ו צדיקים.

בשנת תקס"ג בהגיעו לגיל המצות בא בברית האירוסין עם הרבנית בתו של הגאון רבי ישראל ברילל אבד"ק פלאטא, ביום שהגיע לשנת ה"ג התחתן רבנו וביום זה התחיל להניח גם טלית וגם תפילין.

בשדה הרבנות

שמו נתפרסם ונערץ על כל יושבי הארץ, בשנת תקע"ג בהיותו רק כבן כ"ג שנים ערך לו החת"ס תשובה ארוכה בסוגיות הקשות בטומאה וטהרה, והרבה קהילות רצו שרבינו יבוא לכהן בהם, בשנת תקע"ד זכתה קהילת אירשא שיבוא לכהן שם לרב ואב"ד. בשנת תקפ"פ נתמנה לרב ואב"ד בעיר הגדולה מאדע, ומיד בהגיעו שם נתחבב על כל בני העיר ותיקן תקנות חשובות לאנשי העיר, ואף הקים שם ישיבה לבחורי חמד והרבה מגדולי ישראל למדו בשיבתו, ביניהם ידוע הגאון רבי שמואל סלאנט גאב"ד ירושלים עיה"ק ועוד, והיה דורש דרשות ביומא דריגלי ומלהיב בני העיר לאביהן שבשמים. כמו"כ היה מסגף עצמו והיה מתענה משבת לשבת, והיה מקובל גדול ובקי בסידור הרש"ש שקיבל מרבו החת"ס.

מרא דארעא דישראל

בשנת תקפ"ו עזב רבינו את הגולה וישם לדרך פעמיו לעלות ולכונן עפר ארץ הקודש, ובדרך הלך לפרד מה'ישמח משה' רבה של אוהעל, וישבו שני

